

Čís. 6885.

Běžné užitky, jež přísluší obročníku pro jeho osobu (dodávání piva), jest oprávněn on sám si vymáhati, třebas se mu započítávaly do kongruy.

Opomenutí nabyvatele nemovitosti, jenž nahlédl pouze do hlavní knihy, nikoliv i do sbírky listin, jde na jeho vrub. Zápis ve hlavní knize, jenž se neshoduje s listinou, na základě které byl učiněn, není o sobě rozhodným pro práva a povinnosti stran.

(Rozh. ze dne 9. března 1927, Rv I 1951/26.)

Kupní smlouvou ze dne 8. července 1878 zavázal se kupitel pivovaru, že bude odváděti kaplanu v K. ročně 11 hl 31 litrů piva. Na pivovaru byl pak zajištěn tento závazek až do nejvyššího peníze 1.150 zl r. m. Kupní smlouvou ze dne 1. července 1925 stala se vlastníci pivovaru žalovaná. Žalobce byl kaplanem v K. od 1. září 1924 a příslušelo mu za dobu do 31. března 1926 17 hl 31 litrů piva, jež mu však nebylo dodáno. Ježto provoz pivovaru byl zastaven, domáhal se žalobce na žalované zaplacení 3225 Kč, čítaje podle místních poměrů za 1 hl piva 180 Kč. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů :

Nelze souhlasiti s mĕnĕním stĕžovatelky, že žalobce není k žalobĕ oprávnĕn. I kdyby se mĕlo za to, že jde o jmĕní cĕrkevní, byla by finanční prokuratura podle služební instrukce ze dne 9. března 1898 čís. 41 ř. zák. § 2 čís. 9 oprávnĕna ji zastupovati jen tehdy, kdyby se spor týkal jmĕní kmenového. Zde jde však o běžné užitky, které přísluší žalobci pro jeho osobu a které tudíž jen on osobně může vymáhati. Že se mu započítávají do kongruy, nemĕní nic na jeho právu. Ve věci samé souhlasí dovolací soud rovnĕž s názorem soudu druhé stolice, že zápis v hlavní knize o sobĕ není rozhodným pro práva a povinnosti stran, ponĕvadž se neshoduje s listinou, na základĕ které byl učinĕn. Podle §u 1 knih. zák. jest sbírka listin podstatnou součástí pozemkové knihy a jest podle §u 7 knih. zák. a §u 31 min. nař. ze dne 12. ledna 1872, čís. 5 ř. zák. veřejnou právĕ tak jako kniha hlavní. V §u 4 knih. zák. jest sice ustanoveno, že knihovních práv lze nabyti jen zápisem do knihy hlavní, avšak tento předpis předpokládá, že zápis se shoduje s listinou, na níž se zakládá, neboť jinak by nemĕlo smyslu ustanovení §u 6 knih. zák., že z k a ť d ě listiny, podle které se činí knihovní zápis, nikoliv jen z listin, na které se podle §u 5 knih. zák. odvolává zápis v hlavní knize, jest zadržeti opis při pozemkové knize. Dlužno tudíž za rozhodnou pro obsah zapsaného závazku pokládati listinu, na níž zápis spočívá, nikoliv jedinĕ zápis v hlavní knize. Podle kupní smlouvy ze dne 8. prosince 1878 nemůže však býti pochybnosti o tom, že povinnost poskytovat dočasnĕmu kaplanu ročně množství

piva tam uvedené, jest reálním břemenem, zavazujícím dočasného vlastníka zatížené nemovitosti k plnění těchto ročních dávek, neboť podle zjištění nižších soudů svolil tehdejší nabyvatel výslovně k tomu, by závazek byl vložen jako reální břemeno, Na povaze závazku nebylo nic změněno tím, že původní kupitel nemovitosti jej převzal na srážku 1.150 zl. r. m. z kupní ceny, ani, že p r o t i znění listiny žádal o zápis zástavního práva pro tento závazek až do nejvyšší částky 1.150 zl. r. m. Bezvýznamnou jest okolnost, že v dražebním řízení v roce 1907 podle dražebních podmínek převzal vydražitel nemovitosti závazek, o který jde, tak jak jest zapsán v hlavní knize, tedy do výše 1.150 zl. beze srážky z kupní ceny, neboť tím zůstala práva oprávněného nedotčena. Ustanovení §u 1500 obč. zák. nemůže se žalovaná dovolávat, poněvadž bylo její povinností, nahlédnouti nejen do knihy hlavní, nýbrž též do sbírky listin a neučinila-li tak, jde toto opomenutí na její vrub. Podle toho jest žalobce oprávněn, požadovati na žalované jako vlastníci zavázané nemovitosti, zadrželé dávky bez omezení, pokud nejsou promlčeny, což však zde nepřichází v úvahu.

Čís. 6886.

V usnesení o přikázání zabavené pohledávky k vybrání nelze uložit poddlužníku její zaplacení vymáhajícímu věřiteli; stalo-li se přece tak, jest poddlužník oprávněn stěžovati si proti příkazu tomu.

(Rozh. ze dne 9. března 1927, R II 75/27.)

Do usnesení prvního soudu, jímž byla zabavená pohledávka přikázána k vybrání a poddlužníku uloženo, by vydal zabavenou pohledávku vymáhajícímu věřiteli, stěžoval si poddlužník. R e k u r s n í s o u d vyhověl rekursu potud, že vymítil z napadeného usnesení ustanovení, že se poddlužníku přikazuje, by vydal vymáhající straně zabavenou pohledávku. D ů v o d y: Rekurs poddlužníka proti usnesení povolujícímu přikázání k vybrání, je sice zásadně vyloučen, zejména v tomto případě, kdy exekuce zajišťovací v této exekuční věci povolená pro nepodání rekursu se stala právoplatnou, a bylo proto rekurs, pokud žádá, by návrh na povolení přikázání k vybrání byl zamítnut, uznán neodůvodněným. Protože však rekurent brojí také proti tomu, že mu bylo protizákonně uloženo, by zabavenou pohledávku vyplatil poddlužníku,, bylo rekursu v tomto směru vyhověno, protože příkaz takový není předmětem usnesení na přikázání k vybrání podle §u 308 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Usnesením prvního soudu, pokud jím bylo poddlužníku uloženo, by zabavenou a k vybrání přikázanou pohledávku vymáhající věřitelce k rukoum jejího zástupce vydal, bylo poddlužníku uloženo něco, co mu podle §§ 294 a 303 a násl. ex. ř. při přikázání zabavené pohledávky